

חברון

בשמונה בבוקר היה חורף, טיפות שטפו מרזבים מתוצרת המקרה, אבן חורגת מכותל, גגון אזבסט גלי לפתח חנות ירקות קטנה, יריעת ברזנט רועדת על מוטות ברז, מחסה לשני החיילים המאבטחים את המקום: הללו ונוספים מטפטים מים על מרצפות הרחוב. השמים צרים באזור הסמטאות.

בלילה חלמתי על אמא. אולי הייתי בכיתת כוננות א' או ב' וישנתי, מוכן להקפצה במדים ובנעליים צבאיות, הנשק מתחת למזון והסדין מוזח מן הקצה, שלא יתלכלך מהסוליות של חברון, ואולי ישנתי נקי לכבוד געגועי וביתי, רחוק, בתחתונים ובסדין מתוח. הלילה לא היה רחב, כמו כל לילה שם, קצר, וכל כך נוטף, והעירו אותי בחמש לשמירה של שש, לצאת אל העיר, חיילים בבוקר העולה, אל מכת הריח בגשם, אל פרסות הסוסים הרזים הסוחבים בעול בכל עגלות ותיפוץ פרסות, משתדלים, לא מצליחים, לעלות את העלייה הזאת, חיילים יוצאים אל הקפה השחור, המתבשל בכל פינה, שהשחר נובט בה ומדליק אחריו את פתיליית גזיית תנוריית מדוריית הבוקר של אש, יוצאים, מקום צר ועמוק, דלתות ברזל ירוקות כשתי ידיים פרושות החוצה, יוצאים אל הירק הפורח יוצאים אל העגבנייה בנדורה אני לא יודע עוד שמות של ירקות בערבית עָבֵל עֵיבֵר עֶשְׂפָה שלי עוא שומע רועע וכבר יודע עֵיךְ עומרים עמוק מילים ארגזים באים בסוסים הרזים הם מביאים הסוסים ילד דופק עם ענף שוט ארוך ודק שורק באוויר על עורפם המתלהט לפתע כשריפה וארגזי פלסטיק סגולים בגשם הכל דָּהָה נוטף נושרים מעגלת העץ עם מלפפונים עגבניות תפוח אדמה בצל שורשים לימון בטטה קפה חסה עפר נשפך מסדקים בדפנות מלא פלאחים בעפר עשן עולים באובך השדות סביב ברוב ההר חברון אבל עזוב עזוב, אני אומר לך, בן אדם עזוב, יש שם תירס חם, כדורי פלאפל בשמן רותח מתבשלים כולם בעגלות מתכת ניידות רבועות ירוקות עם בלון גז קטן למטה וגגון עץ למעלה, שני גלגלים אחורה ואחד קדימה רץ ונשען ובאמצע סיר מותש כי טעון זיו חיים והן רבות נעות ומאחוריהן דוחפים מוכרים רזים עלוכים מְזִי חולצה משובצת חום לבן מרופטת ומכנסיים חומים עולים את העלייה.

ובכן, כשהעירו ונפנפו לקום היה זה אחרי ארבע שעות שינה מכוכבות ומהירות, שקדמו להן סיכום ארוך של משמרת קודמת וארוחה טובה ארוכה

ונעימה, אהבתי, דימוי אמא, מישהו נותן לך אוכל ושטיפת כלים ארוכה ועייפה במטבח.

ער ניצבתי ספוג לילה לא שלי, לילה עקום חלוד נתקע נשבר ונתחב אל מעי וקדימה לצחצח שיניים. אז כן, אז זה היה לילה קצר שצחצחתי בסופו, כמו כתר לראשו, את השיניים ולפני שהלכתי לאבטח את המקום שהוא תחת היריעה הרטובה חלמתי בלילה על אמא. המולת התיקים של רון סבאן עמיר פיטוסי וקובי, ארבע מיטות, מתכת קרה בהירה באמצע הרצפה והתקרה הגבוהה שהיתה פעם קטע בגג הארוך של התחנה המרכזית לאוטובוסים ערבים ישנים, צפירות, ויכוח, בעיר הערבית חברון, בלילותיה דלוקי הפלורסצנטים, אספה ופלטת אותי אל הקור. אז חלמתי בלילה עלי, על אמא שלי, עסקתי בפעילות חתרנית כל אותו לילה כמו בכל לילה גשום. לא הייתי מבוגר, לא הייתי משרת סדיר, לא הייתי איש עם, הייתי רזה, מזה לב בין הסדין לשק"ש.

כמו שני חיילים מאבטחים את המקום יצאתי בגשם לאסוף, לעמוד, ללבוש את המעיל, לבלוע ביצה, עדיין חשוך, נץ השחר פותח עין צהובה ועין תכולה עלי, תדריך, לדרוך ולנצור את הנשק, להרים את כריכת הזמן האפל ולהכניס צהוב בעיר, לבשל את השחר בבטן על טיפות, דובון ומ.ק. מטרטור חלש כהתרסקות הגשמים.

היתה לנו יריעת ברזנט חאקי מתנופפת על מוטות דקים בעמדה ליד הקיר ליד פתחי החנויות. מעלינו בכתה האבן מכותל הבית. אנחנו בצומת טי. אחר כך פנינו מנקודת הצומת אל רגל הטי, בגבינו כותל האבנים שעליו רצות חנויות דלות ממוצעות מוכרות ודווקא מישירות ארגזים לפנים או קבוצות השש-בש והקפה העקשניות או רק עיניים מביטות מפירות מכוכים, קבועות, לא נפעלות מהסביבה. עדים.

עמדנו. היינו רון החבר ואני. חברים לא עד כלות הימים, רק ההרהורים שלי והוא כבר מופתע ממני. הוא רזה מאוד וגבוה, משקפיים, פני טוב גמלוני ושרירי. חצי שעה עמדנו. רק באנו. שמונה שעות יש לעוף בטי לראות בטי אולי יבואו בנות מתנחלים, באה זאת עם הכלבה הזאבית ברצועה, לאקי, והיה משהו, והלכה. תופפה וטפטפה, שלוליות שחוק, אצילית, יפתה והלכה. טיול שחר.

שבת. לא, לא שבת, אבל הכל נדמה עכשיו בזיכרון שבת הכל שקט והנה הנה זה קורה הנה הילדים באים. הילדים יוצאים, לא היהודים, היהודים יוצאים בואן הבלתי חדיר לכדורי מכות הריח אף על פי שאי אפשר לא להיות חדיר, אוספת חברון את הנפש, מרביצה בה, יושבת עליה. יהודייהוד, יהודייהוד. ירום הודו ויסוט מעט אנא כי פתע יצאו הילדים.

הם היו שניים. ללא מגן מן הטיפות החורשות באוויר, בלשונם, צוחקים, על הגב ילקוטי בית ספר. אני מביט בהם. יפנו שמאלה שלהם, ימין שלי. ילד חולם. בלילה שלי. על מי חולמות המדוזות הארוכות, בלילה, ביגון הים, במים עומדים ומדאיגים?

הילדים באו בגשם. היו לבושים דהוי. קראתי. פנו. שני חיילים בכומות אדומות של גבורת הצבא - חרטום לה, לכומתה, והיא מפלחת בגשם האדום ים אויב - שני ילדים נמוכים, קטני קומה, דהויים גוף-בגד-ילקוט. גוף-בגד-ילקוט פנים חומות שיער שחחרחר אין לו יש עיניים. אני מולו. אני קורא לו. הוא לבוש מכנסי ג'ינס כחולים דהויים וחולצת טריקו כחולה, גופו חום, לילקוט כתפיות עבות. בערך בשמונה בבוקר. בערך בן תשע. חברו וחברי מוזחים לצדרים מפני ההיסטוריה בכפות ידיים כבדות של הקורא והרואה ממרחקים.

כל הזירה היפה חברון מלאה פיג'ו, רחובותיה נשטפים פיג'ו, כיכר גרוס היא פרסומת טלוויזיה לדגמים הישנים של פיג'ו 404, 304, כחולים, דהים, לבנים, בורדרו-חציל פיג'ואים קצרים וארוכים במבט נמרז, מרימים גבה, מעגלים את העין, נוסעים עלי, נעלמים. באותו רגע אף אחד לא היה שם. לחבר רון לא אכפת. הוא נשאר לבד, בעמדה, אנטנה רזה וגבוהה, קולב למדים, גוף תלוי בארון תחת הברזנט המתנופף ליד הכותל מאבנים ומים. לא מכין בעניינים שלי.

עליך לכבד, ילקוט נמוך. קראתי לך, ילקוט נמוך. אני רוצה שתכבד אותי, ילקוט נמוך. קראתי לך כי חברך ואתה הבטתם בי ובחברי וצחקתם. קיללתם. אמרתם משהו. אני מכין פָּפְנִים, ראיתי, אמרתם לחש נגד, לחש דחייה, רחש לעג. וזה מפריע מאוד. ראיתי אותך ואמרת לי שיש לך קנים שלופים ובקבוקי תבערה ואבני אקדח וכלוקים וזממים ורשף בלילה. ואמרת לי שאתם כן, כן, כן, אקח אותך ואגע כך ולא ארפה, ולא אביט בריח החדיר, לסוסים הרזים אסמן מקום, אפתח את הפיג'ו העבה הגועה ואחטט לו אשים אותו הפוך אלמד את בניו סדר. זה או אני או אתה וחייבים לשים כללים. חייבים שכל מה שחייל אומר יעשו ויפחדו במדויק.

אז הוא צחק ולא כיבד, הילקוט הנמוך, וקראתי לו, והוא המשיך ללכת. קראתי לו והוא לא התייחס אלי. לא אכפת לי, מצידו, אבל אמרתי לי, אתה לבוש וטעון ואתה מפתח משמעות למלים וגם הקטן צריך לדעת לספוג בילדותו מי הם חיילים.

פתאום נפל מסך של גשם על ראשי וחצה לי את המוח. אני ממשיך להרים את הקול, לא בא לי, רצתי והיה לח מטפטופים ותפסתי לילקוט נמוך בתיק

הילקוט, העפתי אותו עם הילקוט, הוא לא הספיק לברוח וגם נבהל, גררתי אותו לעמדה עם הילקוט. מה אמרתי לילקוט? מלמלתי, עברית, כלום. סוכבתי אותו עם הגב אלי. בכף יד רזה חִפַּת חאקי וכפתור החפת משכתי את לשון הרוכסן מן הקצה השמאלי ולמעלה. הילקוט נפתח באחת. ירו עלי מבפנים. מחברת בעטיפת ניילון צהובה ירתה, מחברת בלי עטיפה ירתה, אמא הכינה שתי פרוסות עטופות במשהו. קלמר, עט. אינני זוכר. ירו בי, חיה צהובה עפה לתוך ליבי, עטה עלי, התאדטה. במחברת בעטיפת הניילון הצהובה הכל נכתב. קראתי בה אחר כך שמונה שעות. הגשם עמד ושמר עלי. שחררתי את הילד, הוא הלך. סתם ילד. השעה 2 בצהריים. הגשם מתחזק. המשמרות מתחלפות.